స్వప్నాల రహస్యం

M. R. N. ప్రసాదరావు

"ఏవండి! మీ కోసం యెవరో వచ్చారు"—అన్నది ప్రవీణ.

డిటెక్టివ్ రాజా చదువుతున్న పుస్తకాన్ని ప్రక్కకు పెట్టి—ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. ఆమె చెప్పింది అతను విన లేదు.

"మీకోసం యెవరో ఒక అమ్మాయి వచ్చింది. అందంగా వుంది" నవ్వింది ప్రవీణ.

"అది సరేగాని, ముందు నువ్వీ వెస్టరన్ డ్రస్ మానేసెయ్!"—అంటూ దగ్గరగా వచ్చాడు రాజా.

ప్రవీణ పూర్తిగా యూరోపియన్ డ్రెస్‌లో వుంది. కౌబాయ్ పాంటులో నిలువుచారల ఫుల్ స్లాక్ టక్ చేసింది. ఎత్తైన ఆమె రొమ్ములు షర్టులోంచి తన్నుకొస్తున్నట్టుగా వున్నాయి.

రాజా దగ్గరిగా వచ్చి—ఆమె నడుంచుట్టూ చేతులు వేసి—తన హృదయం మీదికి లాక్కొని, "ప్రవీ! రోజు

రోజుకీ నీ అందం పెరిగిపోతూ నన్ను పిచ్చివాణ్ని చేస్తోంది!" అంటూనే ఆమె లేత పెదాల్ని తన పెదవుల్లో బిగించాడు.

ప్రవీణ విడిపించుకుని, "రాజా! బయట మీ కోసం ఆమె కాచుకుంది"—అన్నది. ఆమెకూ అతని కౌగిలిలోంచి విడిపోవాలని లేదు. అయినా తప్పదు. ఎప్పుడూ ఇద్దరూ ప్రాణానికి ప్రాణంగా ఉంటారు. వాళ్ళ ప్రేమకి రాత్రి పగులు అడ్డురావు.

"సారీ"—అన్నాడు రాజా. చిలిపిగా చూశాడు ఆమెని.

ప్రవీణ నవ్వి "ఆమెను లోపలికి పంపిస్తాను" అంటూ బయటికి వెళ్ళింది.

రాజా కుర్చీలో కూర్చుని, త్రికాజిల్స్ సిగరెట్టు వెలిగించుకుని పొగ రింగులు రింగులుగా వదిలాడు.

రెండు నిముషాల్లో-ప్రవీణ ఒకామెను వెంట పెట్టుకుని వచ్చింది. ఆమె వస్తూనే రాజాకు నమస్కరించింది.

రాజా ప్రతినమస్కారం చేసి ఆమెను పరిశీలనగా చూశాడు. ఆమెకు దాదాపు ఇరవై అయిదు, ఇరవై ఆరు మధ్య వుంటుంది వయస్సు. శరీరం—ఎఱుపు రంగులో చాలా అందంగా ఉంది. ఖరీదైన షిఫాన్ గ్రేకలర్ చీర ధరించింది. అదే రంగు జాకెట్టు. పూర్తి ఆధునికమైన అలంకరణలో ఉంది.

రాజాను చూసి కొంచెం సిగ్గుపడిందామె.

"నిలుచున్నారేం! కూర్చోండి వసంతా!"—అన్నాడు రాజా.

ఆమె నివ్వెరపోయింది. ప్రవీణగూడా ఆశ్చర్యంగా చూసింది రాజాను.

"వెరీ సింపుల్! ఎందుకలా ఆశ్చర్యపోతున్నారు. మీ చేతిలోని హాండ్‌కర్చీఫ్ పైన ఉన్న పేరు చూశాను. ఇక కూర్చుని మీరొచ్చిన పనేమిటో చెప్పండి" అన్నాడు రాజా.

రాజాకు ఎదురుగా కూర్చుంది వసంత. ప్రవీణ ఆమె చెప్పబోయే విషయాలను నోట్ చేసుకోవడానికి పుస్తకం తెరిచి పట్టుకుని రాజా ప్రక్కన కూర్చుంది.

ఆమె గొంతు సవరించుకుని, "నాకు వివాహమై సంవత్సరంకావస్తోంది. మావారి పేరు నారాయణరాజు" అన్నది.

రాజా తల పంకించి, "అవును, ఆయనపోయి పది హేను రోజులయిందిగా. ఆయనలాంటి సంఘసేవకుడిని పోగొట్టుకోవడం దేశానికి చాలా లోటు!"— అన్నాడు.

ఆమె తిరిగి చెప్పడం ప్రారంభించింది. "మా వారికి అరవయిఏళ్ళు. దారిద్ర్యంతో నాకు పెళ్ళి చెయ్యలేక మా నాన్న నారాయణరాజుగారికి మూడో భార్యగా నన్నిచ్చి పెళ్ళిచేశారు. పెళ్ళయిన నెలరోజుల్లోనే మా నాన్న పోయారు. అమ్మ చిన్నప్పుడే పోయింది. నా అని చెప్పుకోదగ్గ వాళ్ళు ఎవరూలేరు నాకు.

నారాయణరాజుగారు నన్ను యెందుకు పెళ్ళిచేసు కున్నారో తెలియదు. చాలా ప్రేమగా చూసేవారు. అనుభవించడానికి కోట్లకొద్ది డబ్బున్నా నా వయస్సుకు కావలసిన సుఖం దొరకలేదు. నేను ఎక్కువగా చదువుకో లేదు. బెంగుళూరు నుంచి మద్రాసుకు ప్రయాణంచేస్తున్న వారి కారు ఘోర ప్రమాదానికి గురిఅయింది. చెట్టుకు గుద్దుకుని పెట్రోలు మండి కారు అంటుకుంది. మాకు

డ్రైవర్ లేడు. ఆయనే స్వయంగా కారు నడుపుతారు.

ప్రమాదం జరిగిన కొన్ని గంటల్లో — నేనూ, ఆయన స్నేహితులూ అక్కడికి చేరుకున్నాం. కాని ఆయన కడసారి చూపు నాకు దక్కలేదు. నేను చేరుకోవడానికి మూడు గంటల క్రితమే ఆయన ప్రాణం పోయింది. శవం ఎక్కువసేపు చూడలేకపోయాను. శరీరం మొత్తం కాలి పోయింది. ముఖం ఆనవాళ్ళు కూడా సరిగ్గా తెలియనంతగా భయంకరంగా కాలిపోయారు.

ఆయన చనిపోయిన తరువాత తెలిసింది — ఆస్తి అంతా నా పేర వ్రాసిపోయారు. కండిషన్స్ ఏమీ పెట్టలేదు. నాకు ఎలాగూ సుఖం లేకున్నా ఆయన నన్ను ఒంటరి దాన్ని చేసి పోయినందుకు చాలా బాధపడ్డాను" వసంత రెండు నిముషాలు మౌనంగా ఊరుకుని మళ్ళీ చెప్పడం ప్రారంభించింది.

"మొన్నొక భయంకరమైన సంఘటన జరిగింది. మా ఇంట్లో ముగ్గురే నౌకర్లు. వాళ్ళంతా క్రింద పడుకుంటారు. నాకు మేడపైన పడుకోవడం ఇష్టంలేక క్రింది రూములో పడుకున్నాను. నా బెడ్ రూములో తోడు ఎవరూ లేరు. ఒంటరిగానే పడుకున్నాను.

మధ్య రాత్రి నాకు మెలకువవొచ్చి లేచికూర్చు న్నాను. "టక్ టక్...." అన్న శబ్దం వినిపిస్తోంది. ఆశ్చర్యంగా మరోమారు జాగ్రత్తగా విన్నాను! అవును నేను మోసపోవడంలేదు — ఆ చప్పుడు నాకు బాగా పరిచయమైనదే. అది మావారి బూట్ల చప్పుడు!" — అని ఆగింది వసంత.

ఆశ్చర్యంగా వింటూంది ప్రవీణ. రాజా చిన్నగా నవ్వి "చెప్పండి" అన్నాడు.

వసంత గొంతు సవరించుకుంది.

"నాకు గుండె నిబ్బరం ఎక్కువ. అలాంటి వాతావరణంలో పెరిగాను నేను. అయినా ఆ క్షణం గుండె గుబగుబలాడింది. మళ్ళీ మెట్లు ఎక్కుతున్నట్టుగా వినిపించింది చప్పుడు. నేను మొండి ధైర్యంతో నైట్ గౌన్ తొడుక్కుని రూమునుంచి బయటికి వచ్చాను. క్రింది నుంచి చూస్తే మావారి గది కనిపిస్తుంది. ఎవరూ లేరు. కాని గది తలుపు తెరిచి వుంది. ఆశ్చర్యంగా పైకి వెళ్ళాను.

పైన వరండాలో జీరోవోల్టుబల్బు గుడ్డిగా వెలుగుతోంది. ఆ సమయంలో మా పనివాళ్ళను లేపాలన్న ఆలోచనగూడా రాలేదు నాకు. గుండె దిటవుపరచుకుని లోపలికి చూశాను. సమాధానంలేదు. తలుపు ప్రక్కనే స్విచ్ వుంటుంది. ఒక అడుగు లోపలికేసి లైటు వేశాను. నా పిచ్చిగాని ఎవరూలేరు లోపల. ఒక వేళ తాళం వేయడం మరచిపోయానేమో? లోపలున్న ఒక కుర్చీ పడిపోయి వుంది. లోపలికెళ్ళి దాన్ని సరిగ్గా పెట్టాను.

నా ప్రక్కనే యేదో శబ్దం అయింది. వెనక్కు తిరిగాను.

అంతే గుండె పగిలి పోయినంత పని అయింది. నాలుగడుగుల దూరంలో ఆయన గోడకానుకుని నిలుచున్నారు. అరుద్దామన్నా నోరు పెగలడంలేదు.

ముఖంకాలి భయంకరంగా వుంది. ఒక కన్ను లేదు. కాలిపోయిన కన్నులోంచి యేదో సొనకారుతోంది. పెదాలు అంటుకుపోయాయి. గజ గజ వణుకుతూ నిల్చున్నాను. ఒక చేతిలో కత్తి వుంది. మెల్లగా నా వైపు రెండు అడుగులు వేశారు. భయంతో కేక పెట్టి విరుచుకు

పడిపోయాను.

తరువాత ముఖంపైన చల్లటి నీళ్ళు పడగానే స్పృహ వచ్చి కళ్ళు తెరిచాను. అలా నేను పడిపోయి ఎంత సేపయిందో తెలీదు. చుట్టూ చూశాను. అది మావారి రూము కాదు. నా రూమే! నా చుట్టూ మా పనిమనుషులు నిలుచుని, ఆతృతగా నా వైపు చూస్తున్నారు. మా పని మనిషి మంగమ్మను అడిగాను. "మంగమ్మా ఏం జరిగింది?"

"మీరు పెద్దగా కేకపెట్టారు అమ్మగారూ. మా అందరికీ మెలుకువవచ్చి కంగారుగా ఇక్కడికి పరుగెత్తుకొచ్చాం. మీరు కళ్ళు మూసుకుని ఇంకా అరుస్తూనే ఉన్నారు. ముఖంపైన నీళ్ళు చల్లాను. ఏదైనా కల కన్నారా అమ్మా?"—అని అడిగింది.

నాకు చాలా ఆశ్చర్యం వేసి, "నేను ఇక్కడే ఉన్నానా మీరు వచ్చేసరికి?" అని అడిగాను.

"ఎందుకమ్మా అలా అడుగుతున్నారు. ఇక్కడే పడుకుని వున్నారు"—అన్నది.

వాళ్ళను ఇంకేమీ అడగకుండా మంగమ్మను నాకు తోడుగా ఉంచుకుని పడుకున్నాను. 'అయితే - అదంతా కలా?' ప్రశ్నించుకున్నాను. కాని కలని నమ్మలేకున్నాను" అని చెప్పడం ఆపి డిటెక్టివ్ రాజావైపు, ప్రవీణవైపు చూసింది.

"అయితే, మీరు డాక్టరును కన్సల్టు చేయవచ్చు కదా!" అన్నాడు రాజా.

"సారీ, ఇంకా పూర్తిగా వినండి. నేను లేవగానే రాత్రి నేననుభవించినదంతా కల అని భావించుకున్నా, ఎందుకో నా మనస్సు పూర్తిగా ఒప్పుకోలేదు. నేను బెడ్ పైనుంచి లేచి మా వారి గది దగ్గరకు వెళ్ళాను.

అక్కడ మా పనిమనిషి నిలుచున్నది.

"గది తెరచి ఉందేం—అమ్మగారూ?"-అని అడిగింది.

గది దగ్గరకు చేరుకోగానే నాకు, నిజంగా ఆశ్చర్యం వేసింది. వారు పోగానే ఆ గదికి తాళంవేసి, తాళం చెవులు నా ఇనప్పెట్టెలో పెట్టాను. వెంటనే నా గదికి పరుగెత్తుకువెళ్ళి, నా ఇనప్పెట్టె తెరిచి చూశాను. తాళం చెవులు నేను పెట్టినచోటే ఉన్నాయ్. మళ్ళా మా వారి గది దగ్గరకు పరుగెత్తాను. పనిమనిషి గదిముందు వరండా తుడుస్తోంది. గదిలో కిటికీలోంచి పడిన సూర్య కిరణాలవల్ల గది అంతా మెరుస్తోంది.

గదిలోకి అడుగుపెట్టాను. నేను రాత్రి చూచినంత భయంకరంగా లేదు. రాత్రి మా వారు కనిపించిన తలుపువైపు చూశాను. ఎవరూ లేరు. అయినా నేను పడ్డచోటు బాగుగా గుర్తు ఉంది. అటుచూశాను. నా గుండె ఆగినంత పనిఅయింది. రాత్రి జరిగిన సంఘటన, మళ్ళా నా కళ్ళముందు గిర్రున తిరిగింది. నేను పడ్డప్పుడు-నా తల, ప్రక్కనున్న కుర్చీకి తగిలింది. అప్పుడు కుర్చీ పడిపోవడం గుర్తున్నది. ఇప్పుడు చూస్తే కుర్చీ పడి వున్నది. వెంటనే తల తడుముకున్నాను. బొప్పి కనిపించింది. గుండె దడదడలాడింది.

అంతలోనే ప్రక్కనపడ్డ హాండ్‌కర్చీఫ్ ను నా దృష్టి ఆకర్షించింది. అది మా వారిది. దానిపైన రక్తం మరకలున్నాయి. వెంటనే తలుపుమూసి తాళంవేసాను. ఆ రోజంతా నా మనసు వికలం అయిపోయింది. ఇప్పుడు చెప్పండి నేను భ్రమపడలేదు—" అని ఆగింది.

ఆమె చెప్పిందంతా విని, డిటెక్టివ్ రాజా తల పంకించాడు. రాజాకు వసంతపైన మంచిభావం యేర

డింది. మనిషిలో మంచీ మర్యాద కనిపిస్తున్నాయ్. తన అనుభవాన్ని చెప్పుతున్నంతసేపూ తన భర్తను గౌరవంగా ఆయన, వారు అంటూ సంబోధించింది. సామాన్యంగా వసంత వయస్సులో ఉన్న ఈనాటి స్త్రీలు భర్తను పేరుపెట్టి పిలుస్తారు.

వసంత చెప్పిందానికి రాజా ఏం మాట్లాడలేదు. ప్రవీణ, వసంత చెప్పిందంతా నోట్ చేసింది.

"మీకీ మూడు రోజుల్లో మళ్ళా అలాంటి అనుభవం మళ్ళా జరగలేదా?—" డిటెక్టివ్ రాజా అడిగాడు.

"జరిగింది. ఆ తరవాత నాకు ఇంట్లో రాత్రులు పడుకోవడానికి భయమేసి హోటల్ జహానారాలో రూమ్ తీసుకున్నాను. రెండు రోజులు ఏమీ జరగలేదు. నిన్న రాత్రి రెండు గంటలకు నాకు మెళుకువ వచ్చింది. చదువుతూ నిద్రపోయాను. లైటు వేసే వుంది. దూరంగా యెవరో మెట్లు యెక్కుతున్న శబ్దం వినపడింది. అది హోటల్. ఎంతోమంది వస్తుంటారు అనుకున్నాను. కానీ తరవాత నా ఊహ అబద్ధం అని తేలిపోయింది.

ఆ చప్పుడు యెవరిదో కాదు మావారిదే. గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయ్. ఆ చప్పుడు ఇంకా దగ్గరవుతోంది. సామాన్యంగా ఆయన ఒకకాలు ఎత్తివేస్తూ నడుస్తారు. అందుకే నాకాశబ్దం వినిపించగానే గుర్తు పట్టగలిగాను.

ఆ చప్పుడు నా గదిముందు ఆగిపోయింది. నా పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. "టక్ .... టక్ .... టక్ ...." తలుపుకొడుతున్నారు. నేను భయంతో బిగుసుకుపోయాను. "వసంతా"—పిలిచారు. ఆ పిలుపు మావారిదే. తల తిరిగిపోయింది. కెవ్వున కేకవేసి పడిపోయాను.

మళ్ళీ పదినిముషాల తరువాత స్పృహలోకొచ్చాను. ఎవరో తలుపు బాదుతున్నారు. చాలామంది గొంతుకలు వినిపిస్తున్నాయ్. గుండెలు సవరించుకుని నీరసంగా తలుపు తీసాను. నా గదిముందు చాలామంది గుమిగూడారు. నా కేక వినిపించి చుట్టున్నవాళ్ళు లేచారు.

వాళ్ళలో ఒకతను "ఎవరైనా దొంగ వచ్చాడా మేడమ్?—" అని అడిగాడు. లేదని చెప్పాను. అందరూ నావైపు వింతగా చూసి నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయారు. మళ్ళీ నా గదిలోకొచ్చి తలుపు మూసి పక్కపైన వాలాను. కానీ, నిద్రపట్టలేదు. తెల్లవార్లూ నిద్రపోకుండా ఎవరి సహాయం కోరితే బాగుంటుందా అని ఆలోచించాను. మీ గురించి చాలామార్లు పేపర్లో చదివాను. మీకు చెబితేనే ఈ సమస్య విడిపోతుందని మీ దగ్గర కొచ్చాను"—అంటూ ముగించింది వసంత.

డిటెక్టివ్ రాజా ఇంకో సిగరెట్టు వెలిగించుకుని, "చూడండి వసంతా! మనం ఏవైనా భయంకరమైన సంఘటనలు చూసినప్పుడు మనం ఆ రాత్రంతా ఫీలవడం జరుగుతుంది. చాలామంది ఏదైనా భయంకరమైన సినిమాలు చూసినా ఆ రాత్రి కలగని భయపడతారు. ఈ విధంగా సామాన్యంగా జరుగుతుంది. ఇలాంటి సంఘటనలు మన ఇండియాలోకన్నా అమెరికాలో, ఇంగ్లండులో చాలామందికి ఈ అనుభవాలు జరిగాయి.

మీరు చెప్పింది అబద్ధమని భయంతో ఫీలయ్యారని అనుకోవడంలేదు. ఇది ఆలోచించదగ్గ విషయమే. అయినా మరోమారు జాగ్రత్తగా ఈ విషయాన్ని పరీక్షించడం అవసరం. ఈమారు మీ ఇంటికి దూరంగా వుండే మరే హోటల్లోనైనా ఉండండి. మళ్ళీ ఈ రోజుకూడా

ఏదయినా జరిగితే అప్పుడు పరిశోధన ముందుకు సాగించవచ్చు"—అన్నాడు.

వసంత ఏదో చెప్పబోయి ఊరుకుని రెండునిముషాల తరవాత అంది. "మళ్ళీ అంత భయంకరమైన సంఘటన జరిగితే, నేను ఓర్చుకోలేనేమో, అని భయంగా ఉన్నది. అయినా మీరు చెప్పినట్టుగా చేస్తాను. ఇక వెళ్లొస్తాను?" అంటూ లేచి నిలుచుని నమస్కారం చేసింది.

"వసంతగారూ! ఇలాంటి సమయాల్లో ధైర్యం అవసరం. మీరు ధైర్యంగా వుండండి"-అన్నాడు రాజా.

వసంత మరోమారు వాళ్ళిద్దరికి నమస్కరించి బయటికి నడిచింది.

2

మెత్తటి డన్‌లప్ పిల్లో పరుపుపైన నిశ్చింతగా పడుకుంది వసంత.

నిర్మలమైన ఆమె ముఖంపైన ఫాన్ గాలికి అందమైన ముంగురులు దోబూచులాడుకుంటున్నాయి. ఆదమరచి నిదురపోతోంది. ఎందుకో మెల్లగా కళ్ళు తెరిచింది. ఎవరో పిలుస్తున్నారు "వసంతా! వసంతా!!" ఎవరో మరోమారు పిలిచారు. జాగ్రత్తగా వింది. ఎవరిదో కొత్త గొంతు. మధురంగా ఉన్నది. పిలుపు వినిపించినవైపు చూసింది. ఆశ్చర్యపోయింది.

తన ఎదురుగా ఒక యువకుడు నిలుచుని వున్నాడు. షుమారు ఇరవయి రెండేళ్ళుంటాయి. బంగారం రంగులో బలమైన అతని శరీరం మెరుపులు కురిపిస్తోంది. ఆడవాళ్ళను అతిసులువుగా ఆకర్షించే అందమైన ముఖం అతనిది. ఉంగరాల జుత్తు. కొన్ని వెంట్రుకల్ని నుదురు పైకి లాక్కున్నాడు. అందమైన అతని ముఖానికి అ

వెంట్రుకలు ఇంకా అందాన్ని తెచ్చాయి. ఎత్తుగా పొంగిన అతని ఛాతీ అతను వేసుకున్న టెర్లిన్ షర్టులో స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. కొన్ని క్షణాలు అతని అందాన్ని చూసి ముగ్ధురాలయింది వసంత.

"వసంతా!"——అంటూ ఆమె పడుకున్న మంచం దగ్గరికి వచ్చాడు.

అతని పిలుపు వేయి వీణలు మీటినట్టు అతిమధురంగా ఉంది.

కానీ ఆమె సమాధానం కోసం ఎదురుచూడకుండానే అతడు మంచంపైన కూర్చుని మృదువుగా ఆమె చెయ్యి తీసుకుని నిమిరాడు. వసంతకు గిలిగింతలు పెట్టినట్టయింది. ఆమె ముఖంపైన గబగబా ముద్దుల వర్షం కురిపించాడు. వసంత ఉక్కిరి బిక్కిరి అయి విచక్షణా జ్ఞానాన్ని కోల్పోయింది.

తను యౌవనంలోకి అడుగు పెట్టి పదహారేళ్ళయినా తనకు శరీర సౌఖ్యం అంతవరకూ లభించలేదు. తనకు పెళ్ళయినా భర్త నుంచి ఆ సుఖం పొందలేకపోయింది. పురుషుడికి, స్త్రీకి ఉన్న సంబంధం అతను వసంతకు చవిచూపిస్తున్నాడు.

వసంతకు తాను చేస్తున్న పని తప్పని తెలుసు. అయినా, అతని జుత్తులోకి తన వేళ్ళను పోనిచ్చి తల నిమురుతోంది. అతను ఎవరో ఆ క్షణం తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించలేదు. ఏమిటో అయిపోతుంది. అతని ముఖాన్ని అందమైన కళ్ళను చూస్తూ తనను తానే మరిచిపోతోంది. ఏదో అడగాలనుకుంది కానీ అతని పెదాలు తన పెదాల్లో అంటుకుపోయాయి.

అతిన్ని వారించాలని అనుకుని పెనుగులాడబోయింది కానీ సమయం మించిపోయింది. తనలో అతను కలిసి పోయాడు. తనకు ఇంతకుముందా అనుభవంలేదు. జీవితంలో అదే మొదటిమారు....

వసంతకు మత్తు వదిలింది. తను చేసింది ఎంత తప్పు పనో గుర్తుకు రాగానే ఆమెకు తెలియకుండానే కళ్ళల్లో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి.

"వసంతా, ఎందుకు ఏడుపు?"—ఆ యువకుడు అడిగాడు కంగారుగా. అతను అలా అనగానే ఇంకా ఏడుపు ఎక్కువై వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది.

అనురాగా వసంత ముఖం తన చేతుల్లోకి తీసుకుని ఆమె కన్నీరును తుడుస్తూ, "వసంతా! ఎందుకు ఏడుస్తున్నావ్? చెప్పవూ?—" దీనంగా అడిగాడతను.

"నేను చెడిపోయాను. నా శీలం కల్మషం అయింది. ఇంక నేను బ్రతికి ఎందుకు?"—అని మళ్ళా ఏడుస్తోంది వసంత.

"అలా బాధపడకు. నేను చూడలేను. నువ్వు కల్మషం కాకుండా వివాహం చేసుకుంటాను, వసంతా!"—అన్నాడు.

"అదెలా సాధ్యం! నేను, నీకన్న దాదాపు నాలుగేళ్ళన్నా పెద్దదాన్ని. ఎలా చేసుకుంటావ్?"—అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అడిగింది వసంత.

"ఆ సందేహం నీకక్కర్లేదు వసంతా! నేను నిన్ను గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నాను. మన మధ్య నీ వయస్సు అడ్డురాదు. నన్ను నమ్ము?"—వసంత చెయ్యిపట్టుకుని దీనంగా అన్నాడు అతను.

"నిజంగానా?"—వసంత కళ్ళు ఆనందంగా మెరి

పోయి. తనకు అతనెవరో అనవసరం. అతను తనకు కావాలి.

“లే, వసంతా! మా ఇంటికెళ్దాం. భగవంతుడి సన్నిధిలో నిన్ను వివాహమాడుతాను”—అంటూ సమాధానం కోసం ఎదురు చూడకుండా, ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని పైకి లేవదీసి. విడిపోయిన ఆమె చీర అందించాడు.

వసంతకు ఇంకా ఆలోచనలు లేవు. ఇంకేం మాట్లాడకుండా చీర కట్టుకుని తల దువ్వుకుంది. అతను వసంత చెయ్యి పట్టుకుని హోటల్ బయటికి తీసుకువచ్చాడు.

బయట ఎవరూ లేరు. గేటుదగ్గర ఉన్న గూర్ఖా గాఢనిద్రలో మునిగి ఉన్నాడు. పిండారబోసినట్టు చల్లగా వెన్నెల కురుస్తోంది. అతను, వసంత నడుము చుట్టూ చెయ్యి వేసి దగ్గరగా లాక్కుని, ఇంకొంచెం ముందుకు నడిచాడు. చెట్టుకింద తళతళ మెరుస్తున్న కొత్త ఫోర్డుకారులో వసంతను ప్రక్కన కూర్చోబెట్టుకుని కారును ముందుకు పరుగెత్తించాడు.

కారు ఒక పెద్ద భవనం ముందు ఆగింది. ఆ భవనం పైన అందంగా చెక్కబడిన కృష్ణుని విగ్రహం వెన్నెల కాంతిలో మెరుస్తోంది. వసంత చెయ్యిపట్టుకుని ఆ యువకుడు లోపలికి నడిచాడు.

వసంత ఆ భవన నిర్మాణాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది ఏదో మహారాజులు నివసించే భవనంలా వుంది. ఫ్లోరసెంటు లైట్ల కాంతిలో గోడలు తళతళ మెరుస్తోన్నాయ్. అతను చాలా గదులు దాటించి, ఒక గదిలోకి తీసుకుపోయాడు. “ఇదే నా రూము” - అన్నాడు.

వసంత పరిశీలనగా చూసింది. ఆ రూములో అందమైన పెయింటింగ్ లు అలంకరించారు. చాలా ఖరీదయిన సోఫా

సెట్టు అమర్చారు. ఒక ప్రక్క డన్ లప్ పిల్లో అమర్చిన బెడ్, బుక్ షెల్ఫు. అన్నీ క్రమపద్ధతిలో అమర్చబడ్డాయి.

అతను ఫ్రిజిడేర్ తెరిచి ఫలూడా అమర్చబడ్డ రెండు గ్లాసులుతీసి, ఒకటి వసంతకు ఇచ్చి, రెండవది తను అందుకున్నాడు. అయిదు నిమిషాల్లో గ్లాసులు ఖాళీ చేశారు.

అతను బూట్లు విప్పివేసి వసంతను తీసుకుని, అక్కడి నుండి ఇంకో రూములో అడుగు పెట్టాడు. అది పూజా మందిరం. ప్రమిదల్లోని వత్తులు దేదీప్యమానంగా వెలుగుతున్నాయి. కృష్ణుడు—రాధ విగ్రహాలు వున్నాయక్కడ.

"వసంతా! ఇప్పుడే భగవంతుని సన్నిధిలో—పవిత్రమైన మనస్సుతో—నిన్ను వివాహమాడుతున్నాను"—అంటూ తయారుగా అమర్చి వున్న రెండు గులాబీ పూల మాలలు తీసుకువచ్చి, ఒకటి వసంత మెడలో అలంకరించాడు.

వసంత చెవుల్లో మనసులో మంగళకరమైన సన్నాయి వాయిద్యం వినబడుతోంది. తన చేతుల్లో వున్న మాలను అతని మెడలో వేసింది.

అతను చిరునవ్వు నవ్వాడు. అతని చేతివున్న వజ్రపు టుంగరం తీసి వసంత' చేతి వేలికి తొడిగాడు.

"మన ప్రేమ వెయ్యి కాలాలపాటు ఆనందంగా వుండాలని కోరు—వసంతా!"—అని కళ్ళు మూసుకుని భగవంతుడికి చేతులు జోడించాడు.

వసంత భక్తితో కళ్ళు మూసుకుని భగవంతుణ్ణి మనసార ప్రార్థించింది.

"వసంతా!?"—

పిలుపు విని, కళ్ళు తెరిచి అతని వైపు చూసింది. అదిరి పడింది. అంతే!! గుండె పగిలినంత పనయింది.

గుమ్మం దగ్గర తన భర్త నారాయణరాజు నిల్చుని క్రూరంగా తనవైపు చూస్తోన్నాడు. వళ్ళంతా కాలి పోయి, రక్తం ఒక రకమైన సొన కలిసి అసహ్యంగా కారుతోంది. ముఖం కాలి, ముక్కు, కుడికన్ను కరిగి ఏకమై రక్తాన్ని కురిపిస్తోంది.

అతని భయంకరమైన రూపాన్ని ఎక్కువసేపు చూడ లేకపోయింది వసంత. మనిషి నిలువెల్లా గజ గజ వణుకుతోంది. చమటలు నీళ్ళు గుమ్మరించినట్టు కారుతున్నాయ్.

వసంత భర్త నారాయణరాజు, క్రూరంగా ఒంటి కన్ను తిప్పుతూ ఏదో అంటున్నాడు. అతని ఒంటిపైన బట్టలు లేవు. కాలిపోగా మిగిలిన పీచులు వ్రేలాడుతున్నాయి. అతని నోట్లోనుంచి మాట రావడంలేదు. పెదాలు కాలి అతుక్కుపోవడంవల్ల, "గుర్, గుర్"— అన్న శబ్దం తప్ప ఇంకే శబ్దం రావడంలేదు.

నారాయణరాజు, వసంతను కావిలించుకోవాలన్నట్టుగా చేతులు ముందుకు చాపి, కాళ్ళు అతి కష్టంగా ఈడుస్తూ రెండడుగులు ముందుకేశాడు. వసంత భయంకరంగా చావుకేక పెట్టి మూర్ఛపోయింది.

3

బధకంగా ఆవులించి కళ్ళు తెరిచి లేచికూర్చుంది వసంత. అంతలోనే గుర్తుకువచ్చి భయంగా చుట్టూ చూసింది. నివ్వెరపోయింది.

నమ్మలేనట్టుగా మరోమారు చూసింది. తను తన గది

లోనే వుంది. రాత్రి తనను అమరసుఖాల్లో తేల్చిన ప్రియుడు లేడు. తన భర్త నారాయణరాజూ లేడు.

అయితే రాత్రి తను చూసింది, అనుభవించింది అంతా కలా? అయినా నమ్మకం కలగక చేతివైపు చూసింది. వివాహ సందర్భంలో పెట్టిన ఉంగరం లేదు.

వసంత నవ్వుకుంది. తన పిచ్చిగానీ, కలలో జరిగింది నిజమవుతుందా?

బెడ్ నుంచి క్రిందికి దిగింది. నేలపైన కాలు మోపి నిలుచోగానే తన తొడల పైభాగాన కలుక్కుమన్నట్టయింది. వసంత నివ్వెరపోయింది.

గబగబా బాత్ రూమ్‌లో కెళ్ళి బట్టలన్నీ విప్పేసి తనను తాను పరీక్షగా—ఎదురుగా వున్న నిలువెత్తు అద్దంలో చూసుకుని అదిరిపడింది. రాత్రి తన అనుభవం అబద్ధం కాదు.

తనిప్పుడు ఏం చేయాలి? గబగబా స్నానంచేసి కాలకృత్యాలు ముగించుకొని డిటెక్టివ్ రాజా ఇంటివైపు ఆలోచనలను మించిన వేగంతో కారును పరుగెత్తించింది.

రాత్రి తనకు జరిగిన అనుభవాన్నంతా రాజాతో చెప్పి, "మీ అభిప్రాయం ఏమిటి, రాజాగారూ?"— అడిగింది వసంత.

రాజా ప్రక్కన కూర్చుని ఆశ్చర్యంగా విన్న ప్రవీణ రాజావైపు చూసింది ఏం సమాధానం చెపుతాడోనని.

"ఒకవేళ నిజంగా కలగన్నారేమో?"—దీర్ఘంగా ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అన్నాడు రాజా.

"దట్స్, ఇంపాసిబుల్ రాజా! నా మాటలు యెందుకు నమ్మరు? ఆ పరిసరాలు స్పష్టంగా చూశాను.

అనుభవించాను''—విసుగ్గా ఆవేదనగా అంది వసంత.

రాజా ఆమె కళ్ళల్లోకే చూస్తున్నాడు. ఆ చూపుకు చలించిన వసంత "సారీ రాజా! నా మాట నమ్మండి. నేనంత పిచ్చిగా ఆ నిర్ణయానికి రాలేదు. ఎలా చెప్పాలో అర్థం గావడంలేదు. అయినా తప్పదు! సిగ్గు విడిచి చెప్తున్నాను. నాకు అంతకుముందు ఆ అనుభవం లేదు. రాత్రి కనుపించిన అతను నా కా అనుభవాన్ని చవిచూపాడు. ప్రొద్దున్నే లేచిన తరువాత మీలాగే నేనూ అనుకున్నాను కల అని. కానీ.... కానీ, నేననుకున్నది అబద్ధం అని తేలిపోయింది. బాత్‌రూంలో కెళ్ళినప్పుడు చూశాను. నా శరీరంలో చెప్పలేనంత మార్పు వచ్చింది''—అంతవరకు చెప్పి, వసంతకు దుఃఖం ముంచుకరాగా వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది.

ప్రవీణకు ఏడుస్తున్న వసంతను చూడగానే చాలా జాలి వేసింది. రాజా దగ్గర నుంచి లేచివచ్చి వసంత పక్కన కూర్చుంది.

"వసంతా! ఆయన నమ్మక అలా అడగలేదు. మేం మీ మాటలు నమ్మాం. ఎప్పుడూ నమ్ముతాం. అయితే వివరాలు కావలసినందువల్ల మిమ్మల్ని అడగక తప్పలేదు. ఒక వేళ నిజంగా ఆ విధంగా జరిగివుంటే అతడ్ని తప్పకుండా పట్టుకుంటాం. అన్నీ తెలిసిన మీరే ఇలా ఫీలవుతే ఎలా? ముఖం తుడుచుకోండి,''—వసంత తల నిమురుతూ అంది ప్రవీణ.

వసంత మాట్లాడకుండా కళ్ళు తుడుచుకుని చేతిరుమాలు ముక్కుదగ్గర వుంచి చీదింది.

అప్పటిదాకా యేదో ఆలోచిస్తున్న రాజా వసంత వైపు తిరగాడు.

వసంత వెంటనే అంది. "క్షమించండి రాజా, రాత్రి జరిగింది కలకాదు. ఎందుకంటే, నాలో రాత్రి అనుభవపు ఛాయలు యింకా పూర్తిగా పోలేదు. ముఖ్యంగా నేను చూసిన భవనం బాగా గుర్తు వుంది. నాకు మద్రాసు అంతా బాగా తెలీదు. శాంథోమ్ బీచ్ వరకూ వెళ్లాను. ఇంకా ముందుకుపోతే అడయారు వస్తుందని తెలుసు. కానీ నేను యింతవరకూ అడయారు పోవడం సంభవించలేదు. అతని కారులో కూర్చుని వెన్నెల వెలుగుల్లో చుట్టుపట్ల పరిసరాలను నాకు తెలీకుండానే స్పష్టంగా చూశాను. ఒకవేళ మీరు సరేనంటే అటు వెళదాం. నేను గుర్తుపట్టగలను" అన్నది వసంత.

"అవును. అలా చేద్దాం వెళ్దాం పదండి" అంటూ రాజా లేచి కోటు తొడుక్కుని ఈవినింగ్ కావ్ చేతిలో తీసుకుని బయట కారు దగ్గరికి నడిచాడు. ప్రవీణ,వసంత రాజాతోబాటే వచ్చి కారులో కూర్చున్నారు.

రాజా ప్రక్కగా వసంత కూర్చుని ముందుకు చూస్తోంది. ప్రవీణ వెనక కూర్చుని యేదో పుస్తకం చదువుతోంది.

రాజా డ్రైవ్ చేస్తున్న కారు పదిహేను నిముషాల్లో అడయారు చేరుకుంది. "ఇటు! ఇటు ప్రక్కనుంచే మైలు వరకు పోవాలి" తన మాట నిజమైనందుకు అరిచినంత పని చేసింది వసంత.

రెండు రోడ్లు కలసిన చోట వసంత చూపించినవైపు కారును పరుగెత్తించాడు. ప్రవీణ కూడా చదవడం ఆపి, పరీక్షగా చూస్తోంది రోడ్డును. పరిశోధన ఎక్కడనుంచి ప్రారంభించాలో ఆలోచిస్తున్నాడు రాజా.

వాళ్ళ కారు ప్రయాణం చేస్తున్న దగ్గరలో చుట్టు ప్రక్కల ఇళ్ళు లేవు. దాదాపు మైలు దూరం వెళ్ళిన తరువాత దూరంగా ఎత్తయిన భవనం కనిపించింది.

"రాజా! అదే! అదే!!" మళ్ళీ అరిచినంత గట్టిగా చెప్పింది వసంత.

మరో అయిదు నిముషాల్లో కారు ఆ భవనం దగ్గరికి చేరుకుంది.

రాజా పరీక్షగా చూశాడు. పురాతనమయిన ఎత్తయిన భవనం అది. వసంత చెప్పినట్టుగానే భవనం పైన మార్బుల్ రాతితో చెక్కిన అందమయిన కృష్ణుడి విగ్రహం వుంది. వసంత ప్రవీణలతో బాటు గేటు తెరచి లోపలికి నడిచాడు.

"ఎవరు బాబూ మీరు?"—ఎవరో తెలుగులో అడిగారు. ప్రక్కకు చూశాడు రాజా. అతను తోట మాలి. అరవయి ఏళ్ళుంటాయి.

"ఏంలేదు తాతా! ఈ భవనం సౌందర్యం గురించి విని చూసిపోవడానికి వచ్చాం. ఇక్కడ ఎవరుంటున్నారు తాతా?" అడిగాడు డిటెక్టివ్ రాజా.

దూరంగా వున్న వాళ్ళను చూస్తూ, "ఎవరూ లేరు బాబూ! ఆ మూల పాక వేసుకుని, నా కంటి రెప్పలాగ ఈ భవనాన్ని కాపాడుతున్నాను"—అన్నాడు తోట మాలి.

"అలాగా! అయితే ఈ భవనం యజమాని ఎక్కడ వుంటున్నారు?" అడిగాడు రాజా.

"మా చిన్నయ్యగారే బాబూ ఈ భవనానికి వారసులు. ఆయనిప్పుడు సీమ దేశం అమెరికాలో వుంటున్నారు. వచ్చేదాకా ఈ భవనాన్ని కాపాడవలసినవాడిని

నే నే బాబూ," అన్నాడు తాత.

తాత చెప్పినదానికి రాజా తలపంకిస్తూ, "చాలా అందమైన కట్టడం. లోపల ఎలా వుంటుందో చూడాలని వుంది. చూడొచ్చా తాతా?" అడిగాడు రాజా.

"దానికేం బాబూ! రండి చూద్దురుగాని,"—అంటూ ముందున్న పెద్ద తలుపు తాళంతీసి, తలుపు పూర్తిగా తెరిచాడు.

ఒక్కొక్క హాలూ దాటుతూంటే వాళ్ళకు ఆశ్చర్యం వేస్తోంది. ఆ భవనం పురాతనమైనదే. అయినా ఉక్కు భవనంలా వుంది. అక్కడక్కడా అందమైన విగ్రహాలూ, తైలవర్ణ చిత్రాలు అమర్చారు. చాలా అందమయిన భవనం అది.

ముందుకు నడుస్తున్న వసంత, ప్రక్కన వున్న గదిని అనుమానంగా చూస్తూ ఆగింది. "ఈ గదిని చూడొచ్చా తాతా?"—అడిగింది వసంత.

ముందుకు పోబోతున్న ముగ్గురూ ఆగారు. తాత మౌనంగా వచ్చి ఆ గది తలుపు తెరిచాడు.

లోపలికి అడుగుపెట్టిన వసంత ఆశ్చర్యపోతూ, "రాజాగారూ! రాత్రి అతను నన్ని గదిలోకి తీసుకు వచ్చాడు. నేను మొదట ప్రవేశించిన గది యిదే. అంత బాగా యెందుకు గుర్తుపట్టానంటే—ఈ గదిముందు తలుపు పైన చెక్కిన బొమ్మల్లో ఒకటి నడుందాకా విరిగి పోయింది. రాత్రి నేనది చూశాను. అందుకే నాకు బాగా గుర్తు వుంది. ఇదే సోఫాసెట్టు. అదుగో ఫ్రిజిడేర్. దాంట్లోంచే అతను నాకు ప్రిపేర్డ్ ఫలూదా ఇచ్చాడు" అన్నది.

రాజా ఆమె చెప్పింది విని పరిశీలనగా చూశాడు

గదిని. సోఫాలపైన అర అంగుళం మందాన దుమ్ముకొట్టుకుని వుంది. కొన్ని నెలలుగా వాటిని శుభ్రం చేయనట్లుగా వున్నాయి. ఫ్రిజిడేర్ పైన కూడా దుమ్ము వుంది. తీవ్రంగా ఆలోచించాడు రాజా.

ఇది ఎలా సంభవం? వసంత ఈ గదిని ఇంతకు ముందు ఎప్పుడు చూడలేదు. కానీ ఆ గదిని గుర్తుపట్టగలిగింది. ఇది ఎంతవరకు నిజం!?

"రాత్రి నేను వచ్చినప్పుడు ఈ గదంతా చాలా నీట్ గా వుంది. కానీ ఇప్పుడు చూస్తోంటే ఇలా వుంది. నాకేం అర్థం కావడంలేదు"— అన్నది వసంత. తాత అర్థంకాక చూస్తున్నాడు.

ప్రవీణ ఆ గదిని పరీక్షిస్తోంది. ఆమె కేమీ అంతుపట్టలేదు.

డిటెక్టివ్ రాజా తాతవైపు తిరిగి, "తాతా ఇలాంటి రూము యింకేదయినా వుందా?"—అడిగాడు.

"లేదు బాబూ! ఇది మా పెద్దయ్యగారి గది. దీన్ని ప్రత్యేకంగా కట్టారు. రెండు నెల్లుగా ఈ గది తలుపు తీయడం మా నేశాను."

"ఎందుకు?" అడిగాడు రాజా.

"ఏం లేదు బాబూ! ఈ గదిని చూస్తే పెద్దబాబు గుర్తొస్తారు. అందుకే మానివేశాను. ఆయన చని పోయారు" అన్నాడు తాత.

"రాజాగారూ! ఈ గదికి సుమారు ఆరు గజాల కవతల పూజామందిరం ఉంది. అదికూడా చూద్దామా?"— అంది వసంత.

తాత మరీ ఆశ్చర్యపోయాడు. "మీ కెలా తెలుసు నమ్మా? చినబాబు సీమదేశం వెళ్ళిన ఈ అయిదు సంవత్స

రాలలో ఇంకొక్కడ్ని ఈ భవనంలోకి రాలేదు!"— అన్నాడు.

వసంత సమాధానం చెప్పకుండా పూజామందిరం వైపు నడిచింది. మిగతా ముగ్గురూ ఆమెను అనుసరించారు. ఇదంతా చూస్తోంటే ప్రవీణకు ఆశ్చర్యం వేస్తోంది. ఇలాంటి కేసులు తాము ఇంతకు ముందు చూడలేదు, విన లేదు.

"ఇదే కదా పూజా మందిరం? తలుపు తెరు తాతా"—ఆతృతగా అంది వసంత. తాత తలుపులు తెరి చాడు.

అంతా లోపలికి అడుగుపెట్టారు. "రాత్రి యిలాగే వుంది. మార్పేం లేదు. అదుగో రాజాగారూ—పూల మాలలు!" అరిచింది వసంత.

రాజా దేవుడి పీఠం దగ్గర వున్న గులాబీమాలలు చేతి లోకి తీసుకున్నాడు. ఇవి ఇంకా పూర్తిగా వాడిపోలేదు. "అరె! ఆ మాలలెక్కడివి? నాలుగు రోజుల క్రితం ఈ మందిరం తుడిచాను. అప్పుడు లేవే!" అన్నాడు తాత ఆశ్చర్యంగా.

డిటెక్టివ్ రాజా తాతవైపు తిరిగి, "ఈ ఇంటి తాళా లన్నీ నీ దగ్గరే వుంటాయా తాతా?"—అడిగాడు.

"అవును బాబూ! నాకు భార్యాబిడ్డలు లేరు. నే నొక్కడినే,"—అన్నాడు.

"రాత్రి ఈ ప్రాంతాల్లోకి యెవరైనా వచ్చారా తాతా?"— అడిగాడు.

"లేదు బాబూ! రాత్రి జాగ్రత్తగా తాళాలు చూసు కుని పోయి పడుకున్నాను. ఈ ప్రాంతాల్లోకి ఎవరూ రాలేదు. వచ్చినా, నేను తాళం తీయందే లోపలికి

అడుగు పెట్టలేరు"—నిశ్చయంగా అన్నాడు తాత.

"బావా! మీ బూటుదగ్గర ఏదో మెరుస్తోంది చూడండి" ప్రవీణ అంది. రాజా వంగి దాన్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. అది ఉంగరం. వసంతవైపు చూశాడు. వసంత దేవుడి విగ్రహం దగ్గర నిలుచుని వున్నది.

"వసంతా! రాత్రి అతను మీ వ్రేలికి తొడిగిన ఉంగరంలోని రాయి ఏ రంగుది?" రాజా తన గుప్పెటలో పెట్టుకున్న వజ్రపుటుంగరంవైపు చూస్తూ అడిగాడు.

వసంత అక్కడినుంచే సమాధానం ఇచ్చింది. "లేత నీలంరంగు" అంటూ దగ్గరిగా వచ్చింది.

రాజా ఉంగరం ఆమెకు చూపించాడు.

వసంత ఆశ్చర్యంగా ఆ ఉంగరాన్ని అందుకుంది.

"అవును ఇదే! చూశారా నేను చెప్పలేదూ? రాత్రి ఎలాగో జారిపడిపోయింది. ఇప్పుడు చెప్పండి రాజా? నేను కన్నది కలా? నేను భ్రమించానా?—" అడిగింది వసంత.

రాజా తాతవైపు తిరిగి "తాతా! మేం పోలీసులం. ఈ ఉంగరాన్ని మాతో తీసుకెళుతున్నాం?"—అన్నాడు.

"తీసుకెళ్ళండి బాబూ! ఆ ఉంగరం మాకు సంబంధించింది కాదు"—అన్నాడు తాత.

తాతకు పోలీసులన్న విషయం తెలవగానే ఇంకేమీ మాట్లాడలేకపోయాడు.

రాజా, వసంతవైపు తిరిగి—

"వసంతా, ఇది యేదో పెద్ద మిష్టరీలా తోస్తోంది. ఈ విషయాన్ని గురించి మనం యింటిదగ్గర చర్చిదాం.

నీకు కనిపించినతని పోలికలు తాతకు వర్ణించు. అత నెవరో తాత గుర్తు పట్టుతాడేమో చూద్దాం—" అన్నాడు రాజా.

వసంత తాతకు రాత్రి తనకు కనిపించినతనిని వర్ణించి, "ఆయన నీకు తెలుసా తాతా?" అని అడిగింది.

ఎందుకో తాత కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగినై. పైతుండుతో కళ్ళు వత్తుకుంటూ, "ఆయన మా పెద్దబాబుగారమ్మా. బంగారంలాంటి తండ్రి. ఇరవయి రెండు ఏళ్ళన్నా నిండక ముందే మమ్మల్నందరినీ అన్యాయం చేసిపోయారు. అదేదో మాయదారి జబ్బుచేసి మర్నాడే చచ్చిపోయారు. పేరు రమేష్‌బాబు—" అన్నాడు.

ముగ్గురూ నివ్వెరపోయారు. వసంత ప్రక్కన అవుట్లు ప్రేలినట్లు అదిరిపడింది. అతను చనిపోయాడా? అయితే తను రాత్రి అనుభవించిన సుఖం అంతా ఒక దయ్యం వల్లా?—వసంత ముఖం పాలిపోయింది. ఇది యెలా సంభవం???

"మీ పెద్దబాబుగారు చనిపోయి ఎన్నాళ్ళవుతోంది తాతా?" డిటెక్టివ్ రాజా అడిగాడు.

"పదేళ్ళు దాటింది బాబూ—"

వసంతకు ఏమీ అనడానికి పాలుపోలేదు. అయిదు నిముషాల తరువాత అంతా బయటికి వచ్చారు.

"మాకు చాలా సహాయపడ్డావు తాతా! మేం వెళ్ళొస్తాం—" అన్నాడు రాజా.

"అసలేం జరిగింది బాబూ?—" కుతూహలంగా అడిగాడు తాత.

"మీ పెద్దబాబుగారు రాత్రి ఆ అమ్మాయిని తీసుకు వచ్చి పూజామందిరంలో వెళ్ళాడాడు—!!" అని

నివ్వెరపోయి నిలుచున్న తాత చేతుల్లో అయిదు పది రూపాయల కాగితాలు వుంచి, "మళ్ళీ కలుసుకుంటాం తాతా," అంటూ కారులో కూర్చున్నాడు.

ప్రవీణ కారును డ్రైవ్ చేస్తోంది. వసంత నిర్వికారంగా రాజా ప్రక్కన కూర్చుంది.

రాజా వసంత భుజం పైన చెయ్యివేసి "కంగారుపడకండి వసంతా! రేపటితో ఈ మిస్టరీ అంతు తేలుస్తాను" అన్నాడు.

వసంత మాట్లాడలేదు. నిజంగా తనకు మానభంగం జరిగిందా? ఒక వేళ కలా?? కలయితే పూలమాలలు, ఉంగరం, ముఖ్యంగా తను భవనాన్ని యెలా గుర్తుపట్టగలిగింది??? బాధతో చేతో కణతలు నొక్కుకుంటూ వెనక్కివాలి, కళ్ళు మూసుకుంది.

డిటెక్టివ్ రాజా కోటు జేబులోంచి భవనంలో దొరికిన ఉంగరాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకుని చూశాడు. మేలిమి బంగారంతో చెయ్యబడ్డది. రాజా ఆలోచనలు కారు చక్రాల్లా గిఱ్ఱున తిరుగుతున్నాయి.

వసంతకు జరిగిన అనుభవం నిజం అని తేలిపోతోంది. అయితే దయ్యాలు ఉన్నాయా? లేకపోతే పదేళ్ళ క్రితం చనిపోయిన జమీందారు కుమారుడు రమేష్, వసంతను వివాహమాడడం ఎలా జరిగింది?? అందులో తాత చెప్పినదాన్నిబట్టి చూస్తే రమేష్ బ్రతికి వుంటే యిప్పుడు ముప్పయి రెండేళ్ళు వుండాలి కానీ, వసంత చెప్పినదాన్ని బట్టి చూస్తే, రమేష్ చనిపోయినప్పుడు ఏ వయసులో వున్నాడో, రాత్రి అదే వయసులో కనిపించాడు.

రాజా ఎటూ నిర్ణయం చేయలేక సిగరెట్టుతీసి వెలిగించుకున్నాడు.

4

"వసంతా! ఈ రోజు కూడా మీరు మామూలుగానే మీ రూములో పడుకోండి. ఈ రోజు నేను మీ వెన్నంటే వుంటాను. మరేం భయంలేదు. మీ స్వప్నాల రహస్యం రేపటితో తేలిపోతుంది!?—" అన్నాడు రాజా.

వసంత మాట్లాడలేదు. ఆమె రాజా చెప్పినట్టుగా చేయదలచుకుంది.

"ఇప్పుడు మీ యింట్లో యెవరు వుంటున్నారు?—" మళ్ళీ అడిగాడు రాజా.

"నేను మా నాన్నగారి యింటికి కెళ్తున్నానని చెప్పి, నౌకర్లందరికీ సెలవులు యిచ్చి వెళ్ళిపొమ్మన్నాను. ఇప్పుడు ఎవరూ లేరు—" అన్నది.

"వసంతా! నువ్వేం భయపడకు. ఈ రోజు నీకు తోడుగా ఎవరైనా లేడీ సర్వెంటును పడుకోబెట్టుకో-" అన్నాడు రాజా.

"అలాగే రాజాగారూ! మీరు నా వెంట వుండి రక్షిస్తానంటే ఎలాంటి విషమ పరిస్థితి వచ్చినా నేను భయపడను—" అన్నది వసంత.

వసంత ఆ రోజు తనకు తోడుగా ఒక లేడీ సర్వెంటును వుంచుకుంది. ఆమె పేరు లిల్లీ. ఇరవయియేళ్ళ వయస్సు. అందంగా వుంటుంది. అదీ, ఇదీ మాట్లాడి చివరకు నిద్రా దేవి ఒడిలో ఒరిగిపోయింది వసంత.

రాత్రి పదకొండు గంటలయింది. కానీ లిల్లీకి నిద్ర రావడంలేదు. ఆమెకు ఉత్సాహంగా వుంది. వసంతకు ఒక్కరోజు తోడుగా వుంటే యాభై రూపాయలు ఇస్తానన్నది. ఇంతవరకు తనకు యెవరూ అంత డబ్బు

యివ్వలేదు. అలా అనుకుంటూ ఉత్సాహంగా ఇంగ్లీషు నవల ఒకటి తీసి చదువుతూ కూర్చుంది లిల్లీ.

"డబ్ డబ్"-అంటూ శబ్దం వినిపించింది. ప్రక్కకు చూసింది. ఎవరూ లేరు. వాచివైపు చూసింది. రెండు అవుతోంది. "అబ్బా!" పుస్తకం చదవడంలో టైం తెలియలేదు-అనుకుంది.

ఆ రూములో టేబుల్ లైటు మాత్రమే వుంది. లైటు కాంతి గుండ్రంగా టేబులుపైన పడుతోంది. మిగతా భాగమంతా పూర్తి చీకటి కాకపోయినా మసగ్గా వుంది.

"దబ్ .. దబ్ .. దబ్ ...."-ఎవరో మనిషి వస్తున్న చప్పుడు.

లిల్లీ లేచివెళ్ళి తలుపు ప్రక్కగా వున్న కిటికీదగ్గర నిలుచుని చప్పుడు యెవరిదా అని చూస్తోంది. ప్రక్కనున్న మరో తలుపు తెరుచుకుని అతి ప్రయత్నంపైన మెల్లగా నడుస్తూ లిల్లీ వెనుకగా వచ్చి, చేతిలో వున్న పదునైన కత్తిని లిల్లీ వెన్నులో పొడిచి, త్వర త్వరగా బయటికి నడిచాడు వసంత భర్త నారాయణరాజు.

కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తున్న లిల్లీకి తన వెన్నులో యేదో పొడుచుకున్నట్టు అనిపించి నివ్వెరపోయింది. అంతలోనే ఆమె నరాలు స్వాధీనం తప్పాయి. తన వెన్నులో దిగింది కత్తి అని తెలుసుకోడానికి ఆమెకు యెక్కువసేపు పట్టలేదు. బాధతో మెలికలు తిరిగిపోతూ వెనుదిరిగి ముందుకు చూసింది.

అప్పుడే గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళిపోతున్న నారాయణరాజు మసగ్గా కనిపించాడు.

అతనెవరో తనకు తెలీదు. అరుద్దామంటే బలం చాలడంలేదు. "ఊఁ, ఊఁ—" అని మూలుగుతూ నాలుగడుగులు ముందుకేసి నిశ్చింతంగా పడుకున్న వసంతపైన వాలిపోయింది.

తనపై ఏదో బరువు పడ్డట్టు అనిపించగానే అదిరిపడి లేచింది వసంత. తనపై పడిందెవరో అర్థంకాలేదు. చేతి కందుబాటులో ఉన్న స్విచ్ నొక్కింది. ఫ్లోరసెంట్ బల్బు కాంతివంతంగా వెలిగింది.

వసంత తనపైన పడిన లిల్లీని చూసి గావుకేక పెట్టింది. లిల్లీ వెన్నులోంచి వెచ్చటి రక్తం వసంత నడుంపైన కారింది. కొన్ని క్షణాలపాటు దిమ్మెరపోయి. వెంటనే భయపడింది. లిల్లీని యెవరో పొడిచారు. ఆగకుండా రక్తం ఇంకా కారుతూనే వుంది వసంతకు జాలివేసింది.

తనకు తోడుగా పడుకున్నందుకు పాపం ఆమె బలి అయింది. త్వర త్వరగా తన చీర చింపి రక్తస్రావం కాకుండా కట్టి పెటికోట్‌తోనే ఖంగారుగా బయటికి పరుగెత్తుకొచ్చింది. ఇంకా ఆమెలో భయం పోలేదు. వెనక్కి తిరిగి తన రూమువైపు చూస్తూ ముందుకు అడుగు వేసింది.

అంతే! భుజంపైన ఎవరిదో చెయ్యివచ్చి పడింది. కెవ్వున అరవబోయింది. ఇంకో చెయ్యి నోరు మూసింది. భయంతో గజగజ వణుకుతూ నింపాదిగా చూసింది. చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. అతను ఎవరో కాదు. డిటెక్టివ్ రాజా గుడ్డి వెలుతురు అతని ముఖంపైన పడుతోంది.

రాజా ఆమెను వదలి, "ఏం జరిగింది" అడిగాడు. వసంత భయంగా జరిగింది వివరించి లిల్లీని చూపించింది.

రాజా లోపలకు వచ్చి లిల్లీ నాడిని చూశాడు.

ప్రాణం వుంది. ఫోనెత్తి డాక్టరుకు ఫోన్ చేసి, హోటల్ పేరు, వివరాలు తెలిపాడు. వసంతను వెంట తీసుకుని బయటికి పరుగెత్తాడు.

వసంతకు అర్థంకాలేదు. అయినా రాజాను అనుసరించింది. హోటల్‌కు కొంత దూరంలో వున్న కారు దగ్గరకు పరుగెత్తాడు రాజా వసంతతో పాటు.

ఆ ప్రాంతంలోనే తిరుగాడుతున్న ప్రవీణకు, వసంత రూము ప్రక్కన ఎవరో మనిషి పడివుండటం చూసి, రివాల్వరు చేతిలో జాగ్రత్తగా పట్టుకుని అటు నడిచింది.

5

"మా ఇంటి దగ్గరికి తీసుకు వచ్చారు ఎందుకు?" భయంగా అడిగింది వసంత రాజాను.

"హంతకుడిని పట్టుకోవడానికి, మరేం భయంలేదు.... నువ్వు ఆ టెలిఫోన్ బూత్‌లో నుంచోని, నేను పది నిమిషాల్లో రాకపోతే పోలీసులకు ఫోన్ చెయ్—!" అంటూ వసంతకు టెలిఫోన్ బూత్ చూపించి, రివాల్వరు చేతిలో వుంచుకుని ఆమె సమాధానంకోసం యెదురు చూడకుండానే ఇంటివైపు పరుగెత్తాడు.

రాజా వెళ్ళిన తరువాత ఒంటరిగా అక్కడ వుండబుద్ధేయక టెలిఫోన్ బూత్ లోపలికెళ్ళి—తలుపేసుకుని అద్దాలగుండా తన బిల్డింగ్ వైపు చూస్తోంది.

మాటి మాటికీ వాచీవైపు చూసుకుంటోంది వసంత. ఎనిమిది, తొమ్మిది, పది, పదిహేను, పదిహేను నిమిషాలు అయింది. అయినా వెళ్ళిన రాజా అంతవరకూ తిరిగి రాలేదు. అప్పటికప్పుడే రాజా పెట్టిన గడువుకు అయిదు నిమిషాలు ఎక్కువే అయింది.

అంతలోనే "ఢన్" మన్న రివాల్వరు పేల్చిన

చప్పుడు వినబడింది. చుట్టుప్రక్కల ఇళ్ళేమీ లేవు. చప్పుడు ఎవరికీ వినిపించదు. రివాల్వర్ చప్పుడు ఎవరిది? రాజా యెవరినైనా పేల్చారా?? ఒకవేళ రాజానే ఎవరైనా పేల్చారేమో?

అలా అనుకునేసరికి వసంత ఆందోళన చెందింది. తన కోసం రాజా ఆపదకు గురికావడమా? వీల్లేదు.

వసంత వెంటనే వెనక్కి తిరిగి ఫోనెత్తి పోలీసు స్టేషన్‌కు ఫోన్ చేసింది. సమాధానం రాలేదు. అవతలి వైపునుంచి కనీసం బెల్ అయినా మోగలేదు.

వసంత అనుమానంగా ఫోన్ వైపు చూసింది. ఆమెను వెక్కిరిస్తున్నట్టుగా తెగిపోయిన వైరు ఫోనుకు వేళ్లాడుతోంది.

ఆమె ఆలస్యం చేయదలచుకోలేదు. ఆ సమయంలో, అర్థంకాని మొండిధైర్యం ఆమెలో ప్రవేశించింది. ఏమైనా సరే-తను భయపడగూడదు. రాజాకోసం తన ప్రాణాలనైనా అర్పించడానికి సిద్ధపడాలి.

వెంటనే కోటలాగా కనిపిస్తున్న తన ఇంటివైపు పరుగెత్తింది. తను భద్రంగా తాళంవేసి ఉంచిన ఇంటి తలుపులు బార్లా తెరిచి వున్నాయి. లోపల ప్రవేశించింది.

ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. హాల్లో లైటు వెలుగుతోంది. మేడపైన ఎవరో మూలుగుతున్న శబ్దం వినిపించింది. మెట్లవైపు పరుగెత్తింది.

మెట్ల దగ్గర రివాల్వరు పడివుంది. అది యెవరిదో తెలియదు. రాజాదేమో? ఆ రివాల్వరు తీసుకోవాలన్న ఆలోచన ఆమెకు రాలేదు. రాజా విషయమే కంగారుగా వుంది. గబగబా మెట్లెక్కి పైకి చేరుకుంది.

మూలుగు తన భర్త గదిలోంచి వినిపిస్తోంది. కొన్ని క్షణాలపాటు ఆమెకు తెలియకుండానే గజగజ ఒణికింది. గుండె నిబ్బరం పరచుకుని, గదివైపు నడిచింది.

తలుపులు తీసే ఉన్నాయ్! లోపల లైటు వెలుగుతోంది. వసంత గది దగ్గరకు చేరుకోగానే మూలుగు ఆగిపోయింది.

“రాజా”—మెల్లగా పిలిచింది. అయినా సమాధానం రాలేదు. ఆమె ముఖం గంభీరంగా తయారయ్యింది. ఆ పరిస్థితుల్లో ఆమె భయపడదలచుకోలేదు. గది లోపలకు ధైర్యంగా అడుగుపెట్టింది. ఎవరూ కనిపించలేదు.

యెవరో పోట్లాడుకున్నట్టు కుర్చీలు, బల్లలు చిందర వందరగా పడివున్నాయ్ అక్కడ. వసంత అర్థంకాక అలాగే చూస్తోంది.

ఉన్నట్టుండి—ఆమె భుజంపైన ఒక చెయ్యి పడింది. మామూలుగాకాదు బలంగా.

అదిరిపడి వెనుదిరిగింది. భయంగా వెనక్కిపోయి గోడకానుకుని బిత్తరపోయి చూస్తోంది. ఆమెకు మాట పెగలడంలేదు. వసంత భర్త—నారాయణరాజు ఆమె ఎదురుగా నిలుచున్నాడు. ముందులాగా బట్టలు లేకుండా కాదు ఫుల్ సూటులో ఉన్నాడు.

ఆశ్చర్యంగా చూస్తోంది వసంత.

నారాయణరాజు వెళ్ళి దగ్గరగా వున్న సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

అప్పటిదాకా చేతిలో తిప్పుతున్న కత్తిని వసంత వైపుకు విసిరాడు. వసంత తన ప్రాణాలు పోయే వుంటుంది అనుకుంది. కత్తి ఆమె తల ప్రక్కన గోడకు అలంకరించిన ఆయిల్ పెయింట్‌లో గుచ్చుకుంది.

నారాయణరాజు భయంకరంగా నవ్వాడు. "వసంతా నేనెవరో తెలుసా?"—అడిగాడు.

వసంత ఆశ్చర్యపోయింది. ఈసారి అతని పెదాలు అతుక్కుని లేవు. శుభ్రంగా మాటలు వస్తున్నాయి. గుడ్లప్పగించి వణుకుతూ అలాగే చూస్తోంది.

మళ్ళీ అతనే అన్నాడు. "అవును. తెలీదు—యెలా తెలుసుంది? చూడు—" అంటూ ముఖంపైన నుదుటి దగ్గర వేళ్ళు పెట్టి ముందుకు లాగాడు. మరుక్షణంలోనే ముఖంపైనున్న ప్లాస్టిక్ కవర్ ఊడివచ్చేసింది. వసంత ఆశ్చర్యపోయింది. తన కళ్ళను తనే నమ్మలేకపోయింది. అతను ఎవరో కాదు. డిటెక్టివ్ రాజా!

"మీరా? ఇంతకాలం నన్ను క్షోభ పెట్టి, నాకు మన శ్శాంతిలేకుండా చేసింది మీరేనా? ఎందుకిలా చేస్తున్నారు?" వసంత అడిగింది.

రాజా భయంకరంగా నవ్వాడు.

"ఆగాగు! అప్పుడే తొందరపడకు—!" అంటూ మళ్ళా నుదుటిపైన వేళ్ళు పోనిచ్చి, ముఖంపైనున్న మరొక కవర్ లాగాడు. అతను ఇప్పుడు రాజా కాదు. ఈసారి మరీ ఆశ్చర్యపోయింది.

అతనికి దాదాపు యాభయ్యేళ్ళు ఉంటాయి. ఎర్రగా ఉన్నాడు. అతన్ని తనెప్పుడూ చూడలేదు.

వసంత అతనివైపు చూసి "ఎవరు నువ్వు?" అడిగింది. ఇప్పుడు ఆమెలో భయంలేదు. భయపడటానికి—అతను చనిపోయిన తన భర్త నారాయణరాజు కాదు.

అతను నవ్వి, "చెప్తాను. అవును చెప్పాలి మరి!? నీ ప్రాణాలుపోయే ఆఖరు సమయంలో నా గురించి నువ్వు తెలుసుకోవాలిగా? నా పేరు రంగారావు. నీ

భర్త నారాయణరాజు నాకు బావ అవుతాడు. ఒకవేళ ఏ కారణంవల్లనైనా నువ్వు చనిపోతే నీ తదనంతరం ఈ ఆస్తికి వారసుణ్ణి నేనే.

నీ పెళ్ళయిన సంవత్సరంలో నేనెప్పుడూ ఇక్కడికి రాలేదు. బొంబాయిలో నే ఉన్నాను. అందుకని నువ్వు చూసే అవకాశం కలుగలేదు" అని రెండు నిమిషాలు ఆగాడు.

తిరిగి మళ్ళీ అన్నాడు. "వసంతా నిజంగా నీపైన నాకు ఎలాంటి ద్వేషమూ లేదు. నాకు కావలసింది డబ్బు. అందుకే నీ భర్త నీ పేరిట ఆస్తి రాశాడని నేను ముందే తెలుసుకున్నాను. అందుకే బెంగుళూరు వెళ్తున్న నారాయణరాజును నా దారినుంచి తప్పించాను. అతని వేషంలో వచ్చి నిన్ను భయపెట్టాను. నువ్వు భయంతో గుండెపగిలి చావాలని నా ఉద్దేశ్యం.

కానీ నా ఊహ అబద్ధమయింది. అలా జరగలేదు. నీది మొండి ప్రాణం. నువ్వు భయపడ్డావు. కానీ చావలేదు. డిటెక్టివ్ రాజాను నువ్వు సహాయం కోరావు. నువ్వు భయపడి చస్తే అనుమానం యెవరిపైకీ రాదు. కానీ, లాభం లేకపోయింది. అందుకని ఇప్పుడు నిన్ను చంపేసి, ఆస్తితో గుట్టుచప్పుడు కాకుండా ఏ దూరదేశాలకో వెళ్ళిపోతాను—" అని చెప్పడం ఆపి అతను నవ్వాడు.

ఆశ్చర్యంగా అంతసేపూ విన్న వసంత, "నువ్వు నన్ను చంపలేవు. డిటెక్టివ్ రాజా నన్ను వెన్నంటే వున్నాడు. ఆయన నిన్ను పట్టుకుని తీరుతాడు—" అన్నది.

అతను మరోమారు భయంకరంగా నవ్వి, "నేను కొట్టిన దెబ్బకు డిటెక్టివ్ రాజా రెండు గంటలదాకా

కోలుకోడు" అన్నాడు.

వసంత నిర్విరపోయింది. అంతలోనే సర్దుకుని—

"మరి నాకు తోడుగా వున్న లేడీ సర్వరును ఎందుకు పొడిచావు?" అడిగింది.

"నాకు లేడీ సర్వరని తెలీదు. గుడ్డి వెలుగులో నువ్వే అనుకుని పొడిచాను. నాకు కాస్త చత్వారముంది" అని లేచి నిలుచున్నాడు.

"వసంతా! ఇప్పటికే సమయం చాలా వేస్టు చేశాను. ఈ ఆఖరుక్షణాల్లో నీ యిష్టదైవాన్ని తలుచుకో! నిన్ను భగవంతుడు కూడా కాపాడలేడు" అంటూ జేబులోంచి యింకో కత్తి తీసి వసంతవైపు నడిచాడు.

వసంత కళ్ళు మూసుకుని నిజంగానే తన ఇష్టదైవాన్ని ప్రార్థిస్తోంది. వసంత గుండెలో మరో క్షణంలో బాకు దిగుతుందనగా, "ఆగు" అన్న సింహగర్జనలాంటి ఆజ్ఞ ధ్వనించింది.

రంగారావు బిత్తరపోయాడు. ఎత్తిన కత్తి దించాడు. వెనక్కి చూడలేదు. ఆగంతకుడిని ఎలా ఎదుర్కోవాలో ఆలోచిస్తున్నాడు.

డిటెక్టివ్ రాజా రివాల్వరుతో నిలుచున్నాడు రంగారావు వెనక. రాజా తలకు కట్టుకట్టి వుంది. రాజా వెటకారంగా నవ్వుతూ, "రంగారావ్! నన్ను కొట్టి,వసంతను చంపి, దూరదేశాలకు పారిపోదామనుకున్నావ్. ఒకవేళ-నువ్వు వసంతని చంపి ఏ మారుదేశాలకో పారిపోయినా నిన్ను పట్టుకుని ఉరికంబం ఎక్కించేవాడినే,"

రాజా అలా చెప్తూండగానే రంగారావు మెరుపులా వెనక్కి తిరిగి, చేతిలో వున్న కత్తిని రాజామైకి విసిరాడు,

రంగారావు వెనక్కి తిరుగుతూండగానే, జరగబోయే ప్రమాదాన్ని ముందే ఊహించిన రాజా, చటుక్కున క్రిందకి వంగాడు. బాకు రివ్వున రాజా తలపైగా పోసుకు పోయి వెనుకనున్న బీరువాకు గుచ్చుకుంది.

ఆలస్యం చేయకుండా రంగారావు రాజాపైకి దుమక బోయాడు. రాజా చేతిలోని రివాల్వరు రెండుసార్లు భయంకరంగా మెరిసి నిప్పులు కక్కింది.

మరుక్షణంలోనే రంగారావు బాధతో అరుస్తూ, నేలమీద పడి గిజగిజ తన్నుకున్నాడు. ఒక బుల్లెట్ కాలులోనూ, రెండో బుల్లెట్ భుజంలోనూ దిగబడింది. అంతలోనే ప్రవీణ ఇన్‌స్పెక్టర్‌నూ, పోలీసులనూ వెంట బెట్టుకొచ్చింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్, రంగారావుకు అరదండాలు తగిలించాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్! నారాయణరాజుగారి చావుకు ఇతనే కారకుడు. రేపు కోర్టులో సాక్ష్యాధారాలు బయట పెడతాను తీసుకెళ్ళండి," అన్నాడు రాజా.

ఇన్‌స్పెక్టర్, రంగారావును లేవదీస్తూండగా, "నాన్నా! నాన్నా!!" అంటూ ఇరవయిరెండేళ్ళ యువకుడు అక్కడ నిలబడ్డ వాళ్ళను తోసుకుంటూ ముందుకు వచ్చాడు.

· "ఆఁ అన్నట్టు మరిచాను. ఇతనిని కూడా అరెస్టు చేయండి. నారాయణరాజుగారి హత్యలో ఇతనికి కూడా సంబంధముంది" అన్నాడు రాజా.

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆ యువకుడి చేతులకు బేడీలు తగిలించాడు.

వసంత ఆ యువకుడిని చూస్తూనే ఆశ్చర్యపోయి

ముందుకువచ్చి "స్కౌండ్రల్" అంటూ ఆ చెంపా ఈ చెంపా కోపం తీరిందాకా వాయించి ముఖంపైన ఊసింది. రాజా ఆమెను వారించలేదు. ఆమెను వారించబోయిన ఇన్‌స్పెక్టర్‌ను సైగ చేసి ఆపాడు. ఆ యువకుడు వసంత ముఖం చూడలేక ముందుకు కదిలాడు. పోలీసు బృందం అంతా వెళ్ళిన తరువాత వసంతకు దుఃఖం ముంచుకొచ్చి వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది.

డిటెక్టివ్ రాజా ఆమెను ఓదార్చాడు. "వసంతా! మరేం ఖంగారుపడకు. నీ పవిత్రమైన ప్రేమకు అతను అర్హుడుకాడు. అతనూ తండ్రిలాగానే హంతకుడు. నిన్ను రేప్ చేసినందుకూ, నారాయణరాజును చంపించినందుకూ, తండ్రితో పాటే అతనికీ ఉరి శిక్ష పడుతుంది" అన్నాడు.

"లేదు, నేను అతన్ని గురించి ఆలోచించడంలేదు. అతనొక దుర్మార్గుడు. నేనొక పెద్ద ఆపదనుండి గట్టెక్కినందుకు, నాకు సంతోషం ఏడుపూ, సమపాళ్ళలో వస్తున్నాయి" అంటూ కళ్ళు తుడుచుకుంది వసంత.

అప్పుడే తెల తెలవారుతోంది. సూర్యుని లేత కిరణాలలో పోటీపడుతూ, ఎఱ్ఱటి ఆకాశంపైన ఎగురుతున్న పక్షుల్ని ఉత్సాహంగా చూసింది వసంత.

(పదహారేళ్ళనాటి 'అవన' నవలిక)

—:అ యి పో యి ం ది:—